

SJEĆANJE NA JERKA BEZIĆA

Ulomak iz govora na komemoraciji

Dana 9. siječnja 2010. preminuo je u Zagrebu redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti i član njezinog Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju Jerko Bezić.

U kontekstu sveukupnog znanstvenog djelovanja Jerka Bezića važna je dionica ona koju je ostvarivao upravo u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti. Članom suradnikom Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju postao je 1980., izvanrednim članom 1988., a redovitim 1991. godine. U tom je razdoblju, od 1997. do 2003. bio i tajnik Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju. Glagoljaši i glagoljaško pjevanje kojima je bila posvećena njegova doktorska disertacija i koji su trajno ostali u žarištu njegova znanstvenog zanimanja, bili su prisutni i u izdanjima Razreda o kojima se kao urednik brinuo s posebnim zalaganjem. Godine 1983. objavljena je 1. knjiga *Spomenika glagoljaškog pjevanja* s građom iz Poljica kraj Splita, koju je priredio Stjepan Stepanov. Druga je knjiga iste serije – priredila ju je Gorana Doliner – obuhvatila građu iz Novog Vinodolskog, a tiskana je 1998. Bezić je bio pažljivi recenzent razrednih izdanja i u svojim najboljim godinama uvijek djelotvoran sudionik njegovih aktivnosti.

U Akademiji je Jerko Bezić organizirao 1984. međunarodni kongres o svom velikom prethodniku Franji Ksaveru Kuhaču u povodu 150. obljetnice njegova rođenja, preuzevši zatim i odgovornu ulogu urednika zbornika radova s toga skupa. Kao autor surađivao je i u kapitalnom Akademijinom projektu *Hrvatska i Europa. Kultura, znanost, umjetnost*, obradivši u dosad objavljenim četirima knjigama glagoljaško pjevanje, taj autohtoni oblik obredne glazbe koji je jedinstven i u svjetskim relacijama,

a daje posebnost hrvatskom kulturnom prostoru. Njegovi se prilozi odlikuju suverenim znanstvenim pristupom i argumentacijom.

Suradujući godinama pa i desetljećima s Jerkom Bezićem upoznali smo njegov stil rada. Put do cilja kod njega nije bio direktan i ravan, već otežan brojnim stranputicama, nepredviđenim zavojima i uklonima, neočekivanim zaprekama, a ponekad i povratcima na početnu točku. Za njega je znanstveni rad bilo trajno propitivanje već postignutih rješenja, uočavanje proturječja i provjeravanje svake pojedinosti. Imao je izuzetnu osjetljivost za detalje, razumio je govor malih stvari i znakova i njihovu se otkriću radovao poput djeteta. Svoj mozaik podataka pažljivo je slagao u cjelovitu sliku, vođen uvijek suvremenom metodologijom kojoj je i sam aktivno pridonio. Daleko od opasne samosvijesti i samozadovoljstva, obdaren autentičnim znanstveničkim nervom nije hrlio do brzog rezultata i bljeskovitog uspjeha, već je svaki svoj rad brusio do posljednjeg poteza perom, da bi ga tek onda ispustio iz ruku, u drugi život i predao čitatelju.

Taj znanstvenik koji je stvaralački spajao teoriju i praksu, bio je dobar čovjek. Bijaše toliko predan svom radu i uronjen u istraživanja, da nije imao potrebu niti energiju za suvišna sučeljavanja, ljutnju ili zavist. Ta sreća što je uspio stvoriti zaštitni duhovni prostor i živjeti i raditi u miru, zračila je iz svakog susreta s njime, iz njegove srdačnosti i spremnosti na suradnju. I na tome smo mu zahvalni.